

GULÁCSY

HAVAZÁS

ha Na'Conxypanban hull a hó (mindig tél van)
az ég nem látszik mert/és/vagy nem létezik
közelebbről és még nagyobb felbontásban
a mágikus havazást és a városka hölgyeit

pigentszemcsék fedik el: színes festékek
a színek: kék, narancs az odakinti fehér
és egy kávé a cafe-világban: csak még egyet:
a lámpabúra árnyéka szomorú és kacér.

de némi önirónia sem fog ártani (kavarog a hideg)
amíg festészetre meg varázslatra vártunk/vártam
és találgattam hogy mit remélnek a festett emberek:
testvéreim a művészetben meg az öncsalásban

A HÍDON

nézd „a hídon bolondos furcsa
népség vonult [ma] keresztül”
és a hold ezüst damilon ingva
az örökkévalóság felé kilendül

a látvány ívét kirajzolják az őszi színek
meleg (vörös fakó rozsdabarna) tónusai
rialto? és majd visszaleng és énekelnek
a festményen gulácsy ők másvalaki

(én biztosan nem) és csak képzeled, karnevál:
kezdődik vagy véget ér a híd görbe közepén?
bolond, maszkos, ember: mind talál
magának festett szerepet. na de én –

36 CERUZARAJZ

fons amoris: ez hát a szerelem forrása
és gulácsy is, a szegény zavart bolond
amint a grafitsötét ceruzakontúrba
belerajzolja magát. semmit se mond

neked/nekem az arc a nő vagy a mozdulata:
vonalak mert sebtében és annyira vázlatos
akár a csésze forrásvízzel ha (immár) soha
nem lesz egyéb szín csak a fekete/piros

háttérben a templom, a szobor és a sírok
de elhinnéd-e hogy elég egy kortyot inni?
vagy azt hogy szerelem: hisz csak verset írok
ó, szegény én. és persze ó, szegény gulácsy

időm a jelen: volt/van/múlik az ablak színe előtt.
ábrándozom. ábrándos vagyok: vagy csupán képelem?
mit látunk majd együtt (paolo, én, és ha) az időt?
nem azt ami lennénk mert foncsor és ezüst a végtelen
látkép (a kilátás) nem azonos amikor rimini a háttere
mint a gulácsy-festményeken és az éji tónusokba (a sötét)
mintha fikció volna, majd, együtt, ugyanúgy, hullunk bele
elképzelni a hidat meg a marecchia vize fölött az idő ívét
de majd. nem látszik a tenger (a víztükör) és gianciotto:
gulácsy nem festi meg őt az ég mögött a túl korai esték.
hiányos de értem én: a valóság. egy dante-illusztráció

38 KERTEK

J. P.

ott ültem a virágzó mandula alatt
meghaltam egy fa szürcsölt belőlem
az ég emelkedett áradt és apadt
víz és nyár a lomb árnyéka délben

HOLDBÉLI KERTEK

kráterekben az ezüst gyümölcsindák
hideg égi kutakból húzhatok vizet
az opáldzöld holdtengerek partját
befutják a jáspisok és tigrisszemek

AZ ÖRDÖG FÁJA

a magányos tölgy hogy zörög
(csillagfejszójével az este)
a lombban lakó ördögök
belenőnek az emberekbe

KABÍR MISZTIKUS DALAI

parkok és ligetek egy törött agyagedényben
mert a valóság kívülről befelé mind nagyobb
van benne elég hely és van benne egy isten
meg föld helyett holdak és fűzöld csillagok